

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **RAMI TRADE & INDUSTRY s.r.o.**, se sídlem Blatnička 169, Blatnička, zastoupená Mgr. Ing. Michalem Hebkým, advokátem se sídlem Osiková 137/33, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2018, č. j. 31 A 228/2017 – 214,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2018, č. j. 31 A 228/2017 – 214, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Michala Hebkého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) žalobu, kterou se domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Ten se týkal zneprístupnění určitých písemností v daňovém řízení. Písemnosti byly podkladem pro dodatečné vyměření daně z přidané hodnoty za vybraná zdaňovací období roku 2012 a roku 2013. Žaloba obsahovala tři žalobní návrhy.

[2] Žalobní návrhy zněly takto: 1) ponechání písemností včetně všech příloh ve vyhledávací části spisu (následuje specifikace čísla spisu a příloh – pozn. soudu) bylo dle § 87 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) nezákonným zásahem, 2) neposkytnutí písemností včetně všech příloh ve vyhledávací části spisu (následuje specifikace čísla spisu a příloh – pozn. soudu) bylo dle § 87 s. ř. s. nezákonným zásahem a 3) žalovaný je povinen žalobkyni zpřístupnit písemnosti včetně všech příloh (následuje specifikace příloh – pozn. soudu). Tyto žalobní návrhy jsou dále označovány jen jako „*žalobní návrh 1*“, „*žalobní návrh 2*“, případně „*žalobní návrh 3*“.

[3] Krajský soud nejprve usnesením ze dne 27. 7. 2017, č. j. 31 A 217/2017 - 187, rozhodl tak, že žaloba v části, ve které se žalobkyně domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v neposkytnutí písemností z vyhledávací části spisu (žalobní návrh 2 – viz předcházející odstavce), se vylučuje k samostatnému projednání (pod sp. zn. 31 A 228/2017). Poté krajský soud vydal usnesení ze dne 10. 1. 2018, č. j. 31 A 228/2017 – 150 (dále jen „*první odmítací usnesení*“), jímž žalobu o žalobním návrhu 2 odmítl. Tento žalobní návrh byl předmětem rozhodování krajského soudu v nyní posuzované věci.

[4] Žalobu o zbylých dvou žalobních návrzích krajský soud odmítl usnesením ze dne 10. 1. 2018, č. j. 31 A 217/2017 – 206 (toto usnesení bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Afs 59/2018 – 37; všechna zmiňovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[5] Rozsudkem ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Afs 60/2018 – 37 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), Nejvyšší správní soud zrušil v pořadí první odmítací usnesení krajského soudu (týkající se žalobního návrhu 2) pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Kasační soud nejprve konstatoval, že z obsahu žaloby ověřil, že žalobkyně se žalobním návrhem 2 domáhala deklarace, že neposkytnutí požadovaných písemností včetně všech příloh ve vyhledávací části spisu nejpozději ke dni projednání zprávy o daňové kontrole bylo dle § 87 s. ř. s. nezákonným zásahem (viz bod 15 zrušujícího rozsudku). Dodal, že krajský soud se povahou vytykaného jednání vůbec nezabýval, žalobu označil bez jakéhokoli bližšího odůvodnění za záporní, aniž by své úvahy blíže rozvinul. Po vyloučení nyní posuzované věci (žalobního návrhu 2) k samostatnému projednání žalobu krajský soud bez dalšího odmítl, a to obsahově zcela shodným usnesením, kterým odmítl žalobu o žalobních návrzích 1 a 3 (viz odstavec [4] shora). Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že odůvodnění prvního odmítacího usnesení spočívá v jedné větě, a to v tom, že totožné argumenty žalobkyně uplatnila v odvolání proti dodatečným platebním výměrům, z čehož vyplývá, že se může ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Mimo to krajský soud svou argumentaci rozhojnil pouze o judikatorní odkazy, aniž by uvedl, co z nich vyvozuje. Z tohoto důvodu dospěl kasační soud k závěru, že první odmítací usnesení krajského soudu není způsobilé věcného přezkumu.

[7] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku s odkazem na svoji konstantní judikaturu dále zdůraznil, že prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení. Daňový subjekt je nicméně zásahovou žalobou oprávněn brojit proti konkrétním úkonům správce daně v rámci kontroly (zejména proti konkrétním excesům ze zákonných pravomocí správce daně, které zasahují do soukromé sféry daňového subjektu). Přípustnost zásahové žaloby pak vždy závisí na kontextu případu, tedy stavu řízení, délce jeho trvání a na konkrétním postupu správce daně.

[8] Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud upozornil krajský soud také na to, že ve své judikatuře již dříve připustil, že žaloba proti nezákonnému zásahu, spočívajícím v neposkytnutí důkazních prostředků k určitému datu, tak i žaloba proti trvajícímu neposkytnutí důkazních prostředků, nemá vůči žalobě proti konečnému meritornímu rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.) vždy pouze subsidiární roli. Konkrétně v rozsudku ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Afs 200/2017 - 40, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že odepření práva seznámit se s důkazy může v určitých

pokračování

případech samo o sobě zasáhnout do práv daňového subjektu, a může tedy založit legitimaci k podání zásahové žaloby. Půjde o případy, ve kterých bude daňovému subjektu v rozporu se zákonem znemožněno nahlížet do podstatné části daňového spisu (což má za důsledek zásah do práva na spravedlivý proces), případně o situace, kdy správce daně opakovaně a hrubě poruší pravidla pro zpřístupnění daňového spisu.

[9] Krajský soud v řízení následujícím po zrušujícím rozsudku vyzval žalobkyni přípisem ze dne 14. 9. 2018, aby mu ve lhůtě 15 dnů sdělila, „*zda tvrzený nezákonný zásah žalovaného, uvedený v žalobě ze dne 25. 7. 2017, i nadále trvá*“.

[10] Žalobkyně v reakci na tento přípis doplnila svou žalobu podáním ze dne 10. 10. 2018, založeným na č. l. 192 a 193 spisu krajského soudu. V doplnění uvedla, že nezákonný zásah nadále trvá, byť Odvolací finanční ředitelství částečně vyhovělo její stížnosti ve věci písemnosti poř. č. DS1 a DS2 v odvolacím řízení. Požadované písemnosti byly podkladem pro dodatečné vyměření daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty za vybraná zdaňovací období roku 2012 a roku 2013. Žalobkyně dodala, že v mezidobí byly vydány příslušným správcem daně platební výměry na DPH a zamítavá rozhodnutí proti jí podaným odvoláním. Tato rozhodnutí následně žalobkyně napadla u krajského soudu žalobou dle § 65 s. ř. s.

[11] Dále žalobkyně upřesnila, že bez ohledu na původně uplatněné tři žalobní petity se fakticky domáhá ochrany pouze proti dvěma nezákonným zásahům žalovaného: 1) určení, že zásah žalovaného, spočívající v ponechání přesně v žalobě specifikovaných písemností ve vyhledávací části spisu ke dni 27. 7. 2016, respektive ke dni 9. 3. 2018 a 28. 5. 2018, byl nezákonný (žalobní návrh 1); 2) návrhem 2 a 3 se domáhá ochrany před nezákonným jednáním správce daně spočívajícím v trvajícím znepřístupnění příslušných písemností a požaduje, aby krajský soud uložil žalovanému zpřístupnit písemnosti specifikované v žalobě do 15 dnů od právní moci rozsudku. V této souvislosti odkázala na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 200/2017 – 40. Žalobkyně v závěru svého podání krajskému soudu formulovala žalobní návrhy 1 až 3 a potvrdila, že žalobním návrhem 2 se domáhá, aby byla vyslovena nezákonnost zásahu v minulosti („*byl nezákonný*“).

[12] Následně vydal krajský soud usnesení ze dne 5. 12. 2018, č. j. 31 A 228/2017 – 214 (dále jen „*druhé odmítací usnesení*“), kterým dle § 85 s. ř. s., ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. opakovaně odmítl žalobu (v rozsahu žalobního návrhu 2), kterou se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného.

[13] Krajský soud konstatoval, že z doplňujícího vyjádření žalobkyně jednoznačně vyplývá, že se jedná o žalobu záporní (bod 16 napadeného usnesení). Poté na základě závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, opětovně dovodil, že žalobu na ochranu před nezákonným zásahem týkající se žalobního návrhu 2 nemůže připustit k meritornímu projednání. Žalobu tedy znovu odmítl z důvodu subsidiarity zásahové žaloby a možnosti ochrany práv žalobkyně v odvolacím řízení proti příslušným platebním výměrům.

[14] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) domáhá zrušení druhého odmítacího usnesení krajského soudu.

[15] Stěžovatelka jej napadá z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Po rozsáhlé rekapitulaci dosavadního řízení uvádí, že druhé odmítací usnesení je obsahově zcela shodné s usnesením

ze dne 5. 12. 2018, č. j. 31 A 217/2017 - 270, kterým byla opakovaně odmítnuta i její žaloba v části žalobního návrhu 1 a 3.

[16] Druhé odmítací usnesení je podle stěžovatelky nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění není zřejmé, z čeho krajský soud dovedl, že povinnost žalovaného dle žalobního návrhu 3 (tj. povinnost zpřístupnit písemnosti) se váže k ochraně před oběma nezákonnými zásahy (jeden spočíval v ponechání písemností ve vyhledávací části spisu, druhý pak v jejich nezpřístupnění). Ponechání požadovaných písemností v neveřejné části spisu však nemá stejnou povahu jako trvajícím znepřístupnění požadovaných písemností. Jedná se o dvě různá jednání, která mohou mít rozdílné dopady do práv daňového subjektu. Kromě toho krajský soud pochybil v tom, že ač dospěl závěru, že žalobní návrh 3 se vztahuje také k žalobnímu návrhu 2, rozhodl o něm pouze ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 217/2017 (spolu se žalobním návrhem 1).

[17] Stěžovatelka namítá, že se žalobním návrhem 2 domáhala určení, že neposkytnutí písemností specifikovaných v žalobě z vyhledávací části spisu bylo nezákonným zásahem. Právě proto, že podala určovací žalobu, je veškerá argumentace krajského soudu odkazující na § 85 s. ř. s. části věty za středníkem (tj. povinnost vyčerpat jiné prostředky ochrany) nepřijatelná. Dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž není v případě určovací žaloby potřeba vyčerpat ani prostředky ochrany stanovené v daňovém řádu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 – 42, ve věci *HOPR TRADE CZ*).

[18] Dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, ze kterého obsáhle cituje. Rozšířený senát zde mimo jiné uvedl, že „[z] odlišnosti typových předmětů řízení u zásahové žaloby a u žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, týkají-li se obě řízení v určitém obvodu daňové kontroly, je patrné, že oba prostředky soudní ochrany jsou žalobci k dispozici vedle sebe (v praxi však z časového hlediska bude obvykle zásahová žaloba předcházet žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s.), neboť každý z nich slouží poněkud jinému účelu a zabývá se daňovou kontrolou z odlišných úhlů pohledu. Již jen z tohoto důvodu nelze ve vztahu mezi takovýmito řízeními uvažovat o překážce litispendence či věci rozhodnuté. Nelze proto dovozovat, že podmínkou přípustnosti výtek v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. vůči doměření daně opírajících se o tvrzenou nezákonnost daňové kontroly jako takové či nějakého jejího konkrétního úkonu, byla-li zjištěna opatřená kontrolou podkladem pro doměření daně, je předchozí uplatnění těchto výtek v žalobě podle § 82 s. ř. s. směřující vůči této kontrole. Z ustanovení o podmínkách přípustnosti obou žalob nic takového neplyne. Neplyne to ani ze vzájemného poměru těchto žalob v systému správního soudnictví – oba typy žalob stojí vedle sebe relativně autonomně, v obou případech je předmětem žaloby autoritativní jednání orgánu veřejné správy, navzájem se však liší formou (blíže k tomu viz body 17 až 21 usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Afs 3/2008 – 98, č. 2206/2011 Sb. NSS).“

[19] Stěžovatelka je přesvědčena, že postup žalovaného mohl být považován za zásah do její právní sféry, a proto v žalobě označené jednání mohlo být z povahy věci nezákonným zásahem. Stěžovatelka je tím procesním subjektem, který je „pánem sporů“, a proto záleží výhradně na ní, jakou formu ochrany uplatňuje. Stěžovatelce tedy nelze „vnucovat“ jiný typ žaloby (jak to učinil krajský soud), než ten, který sama zvolila, má-li stěžovatelka za to, že jiný druh ochrany nebude efektivní. Proto s ohledem na dispoziční zásadu, kterou je ovládáno soudní řízení správní, konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 As 166/2016 - 36) a závazný právní názor kasačního soudu, který byl uveden v prvním zrušujícím rozsudku, krajský soud postupoval nesprávně, pokud žalobu odmítl s tím, že žaloba proti rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.) má oproti žalobě směřující proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.) přednost.

pokračování

[20] Stěžovatelka dále připomíná, že ve zrušujícím rozsudku kasační soud výslovně uvedl, že „[j]ak žaloba proti nezákonnému zásahu spočívajícím v neposkytnutí důkazních prostředků k určitému datu, tak žaloba proti trvajícím neposkytnutí důkazních prostředků, nemá vůči žalobě dle § 65 s. ř. s. proti konečnému meritornímu rozhodnutí vždy subsidiární roli. Odepření práva seznámit se s důkazy tedy může v určitých případech samo o sobě zasáhnout do práv daňového subjektu. Půjde o případy, ve kterých bude daňovému subjektu v rozporu se zákonem znemožněno nablížit do podstatné části daňového spisu, což má za důsledek zásah do práva na spravedlivý proces, event. o případy, kdy správce daně opakovaně a hrubě poruší pravidla pro zpřístupnění daňového spisu. Správce daně v těchto případech zasahuje do práva daňového subjektu na efektivní procesní obranu.“ Výše uvedeným závazným právním názorem se krajský soud neřídil.

[21] Další obsáhlá část kasační stížnosti (část VII.) směřuje k posouzení vlastního základu sporu, to jest právní otázky, zda nezpřístupněním požadovaných písemností bylo či nebylo porušeno právo na obhajobu. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že se touto otázkou nezabýval.

[22] Žalovaný se ve svém vyjádření shoduje s krajským soudem, že z obsahu žaloby lze dovodit, že stěžovatelka podala žalobu zápůřčí. Taková žaloba je dle § 85 s. ř. s. nepřijatelná, lze-li se domáhat ochrany jinými právními prostředky. S ohledem na to, že stěžovatelka uplatnila proti jednotlivým platebním výměřům odvolání, uplatnila po právu jiný právní prostředek ochrany, v rámci kterého se mohla domoci shodné ochrany, a podaná žaloba je proto dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřijatelná. V dalším žalovaný odkazuje na svá dosavadní vyjádření. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že v projednávané věci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Afs 9/2019 – 53, v němž soud posuzoval případ stejné stěžovatelky týkající se jejích žalobních návrhů 1 a 3 (viz odst. [2] shora). V této věci stěžovatelka uplatnila do značné míry totožnou kasační argumentaci, jako v nynějším případě, a napadené usnesení krajského soudu je téměř identické jako v projednávané věci. Proto také právní hodnocení ze strany Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku č. j. 9 Afs 9/2019 - 53, jímž bylo zrušeno napadené usnesení krajského soudu z důvodu nerespektování závazného právního názoru, dopadá ve značné míře i na nyní posuzovanou věc.

[25] Jak již kasační soud výslovně uvedl v prvním zrušujícím rozsudku, z obsahu žaloby vyplývá, že stěžovatelka se výrokem 2 domáhala deklarace, že neposkytnutí písemností včetně všech příloh ve vyhledávací části spisu bylo dle § 87 s. ř. s. nezákonným zásahem (viz bod 15 zrušujícího rozsudku).

[26] K obecně formulované výzvě krajského soudu (viz odst. [9] shora), kterou soud stěžovatelce zaslal po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by reflektoval jeho odůvodnění, stěžovatelka uvedla, že nezákonný zásah nadále trvá, byť Odvolací finanční ředitelství částečně vyhovělo její stížnosti ve věci písemnosti poř. č. DS1 a DS2 v odvolacím řízení. Dále upřesnila, že bez ohledu na původně uplatněné

tři žalobní petity fakticky požadovala ochranu pouze proti dvěma nezákonným zásahům žalovaného. Nejprve se domáhala určení, že zásah žalovaného, který spočíval v ponechání přesně v žalobě specifikovaných písemností ve vyhledávací části spisu ke dni 27. 7. 2016, respektive ke dni 9. 3. 2018 a 28. 5. 2018, byl nezákonný (viz žalobní návrh 1). Druhý ze zásahů podle stěžovatelky spočívá v trvajícím zneprístupnění předmětných písemností. Ten vyjádřila žalobním návrhem 2, jímž se domáhala, aby krajský soud rozhodl, že neposkytnutí uvedených písemností bylo nezákonným jednáním správce daně, a dále návrhem 3 požadovala, aby krajský soud uložil žalovanému zpřístupnit písemnosti specifikované v žalobě do 15 dnů od právní moci rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud byl vázán posouzením žaloby ze strany kasačního soudu ve zrušujícím rozsudku ohledně toho, že návrhem 2 se stěžovatelka domáhala deklarace nezákonného zásahu (viz bod 15 zrušujícího rozsudku). Krajský soud tedy neměl žádný procesní prostor, aby žádal upřesnění žalobního tvrzení v části žalobního petitu 2 (shrnuho v předcházejícím odstavci) a aby pak posuzoval *de facto* nezměněný žalobní návrh 2 jako žalobu zápůřčí. Proto námitka stěžovatelky, dle které se krajský soud neřídil závazným právním názorem kasačního soudu, je důvodná.

[28] K věcné argumentaci krajského soudu, která je obsažena v prvním odmítacím usnesení, ohledně subsidiarity žaloby na ochranu před nezákonným zásahem uvedl kasační soud ve zrušujícím rozsudku komplexní výčet své judikatury (viz body 18 až 24 zrušujícího rozsudku). Z ní vyplývá, že jak žaloba proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v neposkytnutí důkazních prostředků k určitému datu, tak žaloba proti nezákonnému trvajícímu zásahu spočívajícímu v neposkytnutí důkazních prostředků nemá vůči žalobě dle § 65 s. ř. s. proti konečnému meritornímu rozhodnutí vždy pouze subsidiární roli.

[29] Se stěžovatelkou lze proto souhlasit v tom, že argumentace krajského soudu (pomineme-li nepřijatelné posouzení deklaratorní žaloby jako žaloby zápůřčí) adekvátně nereflektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedenou ve zrušujícím rozsudku.

[30] Kasační námitky uvedené v části VII. kasační stížnosti se týkají již samotné otázky zákonnosti namítaného jednání správce daně, které je věcným posouzením žaloby. Protože kasační soud nyní nemůže tyto námitky posuzovat namísto krajského soudu, dále se jimi již nezabýval.

[31] V dalším řízení bude krajský soud vycházet z toho, že žaloba stěžovatelky dožadující se ochrany před nezákonným zásahem spočívajícímu v neposkytnutí požadovaných písemností, v situaci, kdy žalobní petit je formulován do minulosti (tj. stěžovatelka se domáhá deklarace, že určitý zásah byl nezákonný), je žalobou určovací. Při posuzování důvodnosti žaloby přitom bude vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu uvedené v bodech 18 až 24 prvního zrušujícího rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech.

pokračování

[34] Stěžovatelka uhradila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč již v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 Afs 60/2018, proto nebyla dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, č. 3396/2016 Sb. NSS, povinna platit jej v tomto řízení o své opakované kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu vydanému poté, kdy bylo původní usnesení krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno. Opakovaně uhrazený soudní poplatek jí tak bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu